

PERFECT INCOMPLET

Bazat pe fapte reale... Sau nu.

Tu decizi.

Cuvânt înainte de
Doru Căstăian

Prolog.....	7	Capitolul XXIII.....	236
Capitolul I.....	50	Capitolul XXIV	260
Capitolul II	67	Capitolul XXV	277
Capitolul III	75	Capitolul XXVI	290
Capitolul IV	88	Capitolul XXVII.....	310
Capitolul V	93	Capitolul XXVIII	336
Capitolul VI	98	Capitolul XXIX.....	344
Capitolul VII.....	109	Capitolul XXX	356
Capitolul VIII.....	117	Capitolul XXXI.....	360
Capitolul IX	124	Capitolul XXXII.....	364
Capitolul X.....	131	Capitolul XXXIII	372
Capitolul XI	138	Capitolul XXXIV	378
Capitolul XII.....	147	Capitolul XXXV.....	385
Capitolul XIII	158	Capitolul XXXVI	403
Capitolul XIV	165	Capitolul XXXVII	410
Capitolul XV.....	173	Capitolul XXXVIII.....	415
Capitolul XVI.....	179	Capitolul XXXIX	424
Capitolul XVII	190	Capitolul XL	430
Capitolul XVIII.....	193	Capitolul XLI.....	442
Capitolul XIX.....	199	Capitolul XLII	456
Capitolul XX.....	212	Capitolul XLIII	463
Capitolul XXI.....	224	Capitolul XLIV	471
Capitolul XXII	231	Epilog	484

PROLOG

— Condoleanțe, îi spuse unul dintre cei aflați la masă. Ce pierdere! A fost un om minunat. Dumnezeu să îl ierte! Cum te... descurci?

— Îți mulțumesc. Merg înainte, îi răspunse ea simplu. Tu cum te simți? se interesă cu o politețe exersată.

— Dacă ar fi în alte condiții aş putea să spun că ... bine. Dar având în vedere circumstanțele chiar nu știu cum aş putea să răspund la o asemenea întrebare.

— Ești amabil. Deci *pot* să înțeleg că te simți bine aici?

— S-ar putea spune. Compania este selectă. Oamenii sunt deosebiți. Cred că asta și-ar fi dorit și el, ca noi să ne simțim cât mai... *bine...* dacă acesta e cuvântul potrivit.

— Este. Mă bucur că ai venit, spuse ea și o urmă de zâmbet îi biciui fața.

— Nu aveam cum să lipsesc. Oriunde aş fi fost și orice aş fi făcut prezența mea aici nu ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Nu ar fi fost nesimțire din partea mea dacă aş fi făcut acest lucru. Ar fi fost o totală lipsă de respect.

— Nu e cazul să dramatizăm. Suntem oameni și fiecare are probleme.

— Fii serioasă... dramatizare... Doar când i-am cerut sprijinul niciodată nu m-a refuzat pe motiv că ar avea probleme. Deci mi se pare că bunul simț – ca să nu spun mai mult de atât – cere un astfel de gest. Acum tu ai nevoie de sprijin și am să fac tot ce îmi stă în putere să te ajut. Cel puțin am să încerc.

— Mulțumesc, îi spuse ea surâzând nefiresc. Să mă scuzi, dar trebuie să mă ocup de restul invitaților.

— Desigur. Dacă e ceva ce pot să fac te rog să mă anunți. Orice.

Îi zâmbi încă o dată și se îndreptă spre altă masă ștergându-și cu grijă lacrima ce îi atârna la colțul ochiului.

*

* *

O liniște deplină ce te înspăimânta aproape. Sau poate că doar acel bătrân și uscat copac, uitat parcă acolo de o mână neglijentă, îți dădea acest sentiment nepământean. Un copac pe care el îl mai văzuse undeva, cândva... demult. Privi în jur și câteva minute rămase într-o contemplare mută. Nimic nu îl deranja. Nimeni nu era prin preajmă. Nici măcar un singur om cu care să poată împărtăși starea de molcomeală sufletească ce-l stăpânea. Doar el. Singur. „Ciudat!” își spuse fără a da însă prea mare importanță gândului. Nu avea el nevoie de nimeni. Totul era așa cum trebuia să fie. Sau poate chiar mai bine decât ar fi putut spera. Făcu câțiva pași și imediat iarba moale îi mângâie tălpile goale. O senzație atât de plăcută pe care nu o mai trăise demult. Nu mai avusese timp de astfel de banalități, așa cum le considerau unii. Rutina cotidiană pusese stăpânire pe el și astfel, de ani buni încoace, se îngrijise de alții, dar nu și de el. Oferise sfaturi bune și ușor de aplicat de către ceilalți. Dar nu și de el. Așa arăta trecutul său. Și trecut avea să și rămână pentru că acum nu voia altceva decât să savureze totul. În liniște. Fiecare adiere de vânt ce îi mângâia fața îl făcea să tresară uimit de parcă ar fi fost un copil. Fiecare nou pas pe care îl făcea îl relaxa și mai mult. Avea nevoie de așa ceva. Doamne câtă nevoie avea! Uitase complet ce înseamnă să trăiești cu adevărat. Însă acum, așa cum se întâmplase cu multă vreme în urmă când descoperise în el resurse nebănuite pentru a realiza lucruri mărețe din nimic, redescoperi ce înseamnă să simți viața pulsându-ți la picioare. Mai mult, mai descoperi un lucru. Nimic ieșit din comun. Atâta doar că nu putea să își amintească cum ajunsese în acest loc minunat. Și dacă nu-și amintea nici nu avea de gând să se străduiască. Probabil că așa trebuia să fie. Totul îl încânta mai mult decât își amintea să se fi întâmplat vreodată. Asta conta. Era fericit.

*

* *

De îndată ce intră în birou telefonul îi sună. Îl scoase din buzunar și răspunse.

— Alo, da! spuse el.

— Mă scuzați că vă deranjez, domnul meu, vorbi interlocutorul său. Doar că, ținând cont de faptul că nu ne-am văzut de vreo... patru luni cred, m-am gândit că ar trebui să vă sun.

— Doamne, Ivan! Tu ești?

— Eu, eu, bătrâne. Te surprinde?

— Dacă mă surprinde... Normal, deșteptule. N-ai dat un semn de viață atâta timp și mă întrebi dacă...

— Da, gata, am înțeles, zise Ivan spășit. Trebuia să fie o glumă! Ce-i drept, nereușită, dar totuși... Am glumit așa că să nu te pună sfântu' să îmi ții și tu un discurs. Știi că aveai de gând dar stai liniștit, am avut deja parte de unul. Tatăl meu... Știi cum e.

— Da, da, știu. Chiar, ce mai face? Că nici pe el nu l-am mai văzut de vreo două luni. Cum e?

— E... bine. Mă rog, cât se poate de bine în situația lui. Oricum e un miracol că a supraviețuit până acum. I-au mai amputat două degete de la piciorul stâng și nu se știe ce va urma.

— E un luptător. Știi bine. Ai avut doar de la cine să moștenești calitatea asta.

— Hai, las-o mai moale, că nu te-am sunat ca să te aud făcându-mi complimente. Nu e cazul.

— Dar e adevărat.

— Și dacă e, nu cred că despre asta ar trebui și vrei să vorbim.

— Mda...

— Spune-mi cum ești *tu*.

— Cum să fiu? Obosit.

— Obosit? Cum poți fi obosit. Explică-mi asta te rog.

— Cum? Știi cum? Foarte simplu: sunt și eu om.

— Ai realizat asta într-un final?

— Da, uite că am ajuns să o realizez. Nu e plăcut, dar...asta e. Sincer, atâta alergătură... Efectiv simt că nu mai rezist. Du-te-n stânga

să rezolvi una, du-te-n dreapta să rezolvi alta. Nu știi... cred că e prea mult. Prea mult pentru mine cel puțin. Simt că îmbătrânesc.

— Îmbătrânești? Tu îmbătrânești? În nici un caz. Asta nu e posibil. Că ești și tu om... Cu asta sunt de acord. Dar că îmbătrânești? În nici un caz.

— Îți dai seama că te-ai contrazis singur în ce ai spus, nu?

— Adică?

— Păi, dacă sunt și eu om asta înseamnă că și îmbătrânesc.

— Dar nu așa... Lasă, nu mai fă tu pe istețu', că oricum ai înțeles ce voiam să îți spun.

— Da, normal, concluzionă el ușor dezamăgit. Dar, serios, să știi că deja mi se pare cam prea mult.

— Ce anume?

— Nu știi... Totul, cred.

— Adică...totul? Ce... Asta nu o prea înțeleg.

— Totul, așa cum ai auzit. Tot ce fac.

— A, tot ce faci. Alergătura aia nebună de care vorbeai, nu?

— Da, asta. Și nu numai.

— Las' că tot nu e rău. Alergi, alergii, dar faci bani.

— Și până când crezi că mai rezist în ritmul ăsta? Doar și tu faci bani și nu alergi atâta.

— Pentru că nu vreau să *alerg* atâta și de aceea simplific totul.

— Vezi?

— Ce să văd? Și tu poți să faci același lucru.

— Eu? Nu, nu prea cred.

— Pe dracu' nu! De fapt nu vrei. E cât se poate de simplu: te oprești și gata!

— Nu știi. Poate. Oricum, să fac ce faci tu... Nu cred că aș fi în stare.

— Și ce faci eu atât de deosebit? Dacă nu sunt prea indiscret.

— Vii, pleci, călătorești...

— Mă distrez...

— Te distrezi... Toate astea. Nu le-aș putea face.

— Asta n-ai putea să faci? Să fim serioși! Chiar *nu vrei* să le faci! Așa cum eu am fost plecat acum atâta timp, *ca să mă distrez*, la fel ai putea face și tu.

— Nu, nu cred.

— Hai să fim realiști. Ai suficienți bani încât să nu ai nici cea mai mică grijă.

— Și totuși am.

— O.K. Să zicem că te înțeleg. Dar lasă-mă să termin ce voiam să zic.

— Scuză-mă.

— Cum spuneam, ai tot ce vrei. Bani, ești cunoscut, căutat. Ai o familie minunată. Mai ales o familie minunată! Doamne dacă ai ști tu cât te invidiez pentru asta...

— Tu pe mine...? Pentru ce?

— Pentru familia ta...pentru ce... Nici măcar nu îți dai seama ce ai lângă tine...Mă rog... să nu intrăm în detalii de genul ăsta... Revenind... Crezi că afacerile ți s-ar prăbuși dacă nu ai mai fi tu prezent? Îți spun eu că nu. Totul ar merge la fel. Doar tu le-ai făcut să meargă astfel. Deci, luând toate astea în considerare, ce-ar fi, să-ți iei tu frumos familia și să pleci într-o vacanță?

— Vacanță?

— Așa cum auzi. Te iei și te duci. Câteva luni uiți de toți și de toate.

— Câteva luni? Nici mai mult nici mai puțin...

— Dacă asta e o problemă vin și eu cu voi.

— Păi la distracție ești „șef”. Asta recunosc.

— Că tu nu ai fi sau ce? A, sau nu mai ești? Te-a pus femeia sub papuc, îl sâcâi Ivan răutăcios. Am dreptate? Sau ai uitat cât de bine ne distram împreună?

— Nu, nu ai dreptate. Și nu, nu am uitat. Mai degrabă munca m-a pus sub papuc. Cred că mi-a intrat în sânge.

— În cazul ăsta trebuie neapărat să pleci, să scapi. Ai nevoie. Serios. Și Amaliei i-ar prinde bine o vacanță. Doar ți-a fost alături.

Așa cum se zice: și la bine și la greu. Chiar, așa de curiozitate, de când nu ai mai avut o vacanță? Împreună, desigur.

— Ani... o grămadă de ani. Nu ți-ai putea spune. Demult oricum.

— Și nu crezi că ar fi cazul?

— Ba da. S-ar putea. S-ar putea să ai dreptate. Nu îmi place să recunosc, dar...

— Nu trebuie să recunoști nimic. Acceptă faptele așa cum sunt și ia atitudine. Nu vreau să fiu piață rea, dar dacă nu faci o pauză cât de curând s-ar putea să se întâmple ceva cu tine.

— Nu, nu. În privința asta poți sta liniștit. Știi doar că ce-i rău nu piere. Nu zic că aș fi eu acel rău, dar totuși... Chiar dacă îmbătrânesc nu mă curăț cu una cu două.

— Nici nu am vrut să spun așa ceva. Oricum, ideea e că ai nevoie de o pauză. Trebuie să te relaxezi undeva, în liniște, unde să uiți de toate preocupările lipsite de importanță ce te apasă.

— Chiar lipsite de importanță nu sunt.

— Mă rog, cum or fi, ai nevoie să te detașezi de tot ce înseamnă grijă, preocupare sau problemă. Și pentru asta am eu niște sugestii și soluții.

— De asta nu mă îndoiesc.

— Deci? Ce zici?

— Ce să zic? Trebuie să discutăm. Dar nu la telefon.

— Bineînțeles. Nici nu mă gândeam. Am putea să ne întâlnim, nu? Sau să îmi faci o vizită.

— Da, am putea face și așa, dar totuși cred că cel mai potrivit ar fi să vii tu pe la noi. Deseară, mâine... oricum e sâmbătă... nu știu. Când ai timp.

— Eu am timp când vreau. Spre deosebire de tine.

— Nu mai trebuie să pui sare pe rană. Vino când vrei atunci. Dă-mi doar un telefon ca să știu, să fiu acasă.

— Normal. Nici nu se poate altcumva. Să ai grijă de tine, măcar până ne vedem. Că după aia am eu grijă de tine.

— După ce încap pe mâna ta nu cred că mai scap, îi spuse el râzând.

— Cu siguranță, veni răspunsul repede. O.K. Hai că nu te mai rețin. Mă bucur că ne-am auzit.

— Și eu. Sincer.

— Și, după cum ne-am înțeles, când îmi fac vânt înspre casa voastră te anunț.

— Așa să faci. Aștept să ne vedem. Îs curios dacă te-ai schimbat.

— Naa, tot cum mă știi sunt.

— După cum se și aude, nu?

— Exact. Te las. Te-am ținut destul ocupat când tu ai treabă.

— Mda... Ce să zic...?

— Asta e. Vorbim, da?

— Desigur.

— O.K. Pa.

— Pa. O zi bună să ai.

— Și tu.

Închise telefonul și îl puse în buzunar. Se prăvăli în fotoliu. Își lăsă capul pe spate și în aceeași clipă, declanșate parcă de această mișcare, gânduri de tot felul îi năvăliră în creier răscolindu-i adânc materia cenușie. Dacă avea sau nu un înger păzitor era acum o chestiune ce putea fi pusă la îndoială. Dacă avea însă un prieten adevărat era o certitudine indiscutabilă. De atâtea luni nu schimbaseră nici măcar o vorbă. Și după atâta timp, în scurta interacțiune telefonică pe care o avuseseră, omul din spatele vocii reușise să trezească în el rațiunea ce altădată era ageră și fără cusur. O dată în plus îi deschisese ochii atunci când el nu avea curajul să privească. Sinceritatea și dezinteresul cu care îi fuseseră adresate acele cuvinte îi arătaseră lucrul pe care în ultima vreme evitase cu stoicism să îl înfrunte: realitatea. Se cufundă mai adânc în fotoliu și închise ochii. Își simțea trupul greu. Era istovit, sfârșit cum nu-și aducea aminte să fi fost vreodată. Se întinse spre birou și apăsă un buton.

— Laura, spune-mi te rog ce întâlniri am azi.

— O clipă, se auzi vocea secretarei. La două și un sfert cu reprezentanții Bellcon. La „Astoria”. În rest nimic. Să mai notez ceva?

— Nu, nu...

Își privi ceasul. Era doar zece jumate. Avea timp să se odihnească și să își refacă forțele. Și putea să o facă chiar în fotoliul în care era prăbușit. I se părea un efort considerabil să se mai ridice de acolo.

— Să mă anunți te rog când e două fără un sfert. Până atunci să nu fiu deranjat. Orice s-ar întâmpla.

— Am înțeles, se confirmă secretara.

— Dacă e ceva, preia tu mesajul sau numele celui ce m-a căutat, mai adăugă el și încheie conversația.

Netulburat, minute bune rămase nemișcat în fotoliul său. Însă doar atâta timp cât liniștea fu deplină. Mobilul îi sună din nou. Cu o mișcare greoaie îl scoase din buzunar și privi ecranul. Numărul afișat nu îi era cunoscut așa că nu răspunse. Trânti aparatul pe măsura de alături, lăsându-l să sune în continuare. Și nici nu ar fi răspuns dacă apelantul nu ar fi insistat.

— Cine m-a pus să-mi las telefonul deschis? își reproșă el cu voce tare.

Apucă furios aparatul și apăsă un buton.

— Da... se răsti el când răspunse.

— Domnul meu, scuzați deranjul, îi vorbi o voce pe un ton neutru.

— Bine, Ivan. Am înțeles ideea de prima dată.

Din cealaltă parte nu mai veni nici o replică.

— Alo! Cine e acolo? Cine ești? vorbi el aspru, iritat și intrigat de tăcerea ce o auzea. Hai că nu am chef și timp de glume!

— Cine sunt nu are importanță, i se vorbi pe același ton neutru.

— Ce dracu' vrei atunci de la mine?

— Taci și ascultă!

— Să... tac? Eu să tac?! Cum îți per...

— Astăzi la ora două și un sfert, la „Astoria” ai o întâlnire cu cei de la Bellcon.

- De unde dracu' știi tu de așa ceva?
- Chiar nu contează. Vei anula întâlnirea și te vei retrage din afacere. Adică negocierile s-au încheiat.
- Ce să fac? Cred că ești nebun! Cum îți permiți? Și de unde ai numărul ăsta de telefon? Cine ești?
- Asta e tot ce trebuie să faci! Ai înțeles?
- Cum îndrăznești? urlă el.
- Dacă nu, atât tu dar mai ales familia ta veți suporta consecințele.
- Mă ameninți? Da?
- Mai ales familia ta! Ține minte asta.
- Ce mama dra... cului... își termină el pentru sine înjurătura. Pe cât de brusc începuse dialogul pe atât de sec fusese încheiat. Cine? Ce? Cum? De ce? Unde? Când? Și întrebările începeau să se înmulțească în creierul său fără a găsi nici măcar un singur răspuns.
- Ușa biroului se deschise încet.
- S-a întâmplat ceva? Sunteți bine? se interesă secretara sa.
- Da, Laura, n-am nimic, îi răspunse el mecanic.
- V-am auzit...Și...
- Te-am rugat să nu fiu deranjat! izbucni el violent.
- Dar m-am gândit...
- Nu mai gândi! Fă-ne la toți o favoare și nu mai gândi! Lasă pe alții să facă asta, îi dădu el replica făcând-o pe biata fată să-și plece capul de parcă aștepta o execuție; scăpă parcă și o lacrimă.
- O, Doamne! Îmi pare rău, Laura. Chiar nu am vrut să... O, Doamne!
- Nu face nimic, îi răspunse fata cu glasul tremurând. Sunt obișnuită.
- Dar, sincer, îmi pare rău. Iartă-mă, dar nu sunt tocmai în apele mele.
- Observ, spuse ea reușind să articuleze un zâmbet.
- Poți să mă lași totuși singur. Am nevoie de...
- Desigur, domnule, îi vorbi ea iute și se grăbi să închidă ușa în urma sa.

— Și te rog, să nu mai fiu deranjat până la...

Fata dădu afirmativ din cap și ieși repede, fiind probabil scuturată de această reacție neașteptată din partea lui.

Era singur. Avu parte de orice numai de liniște și odihnă nu. Își răscoli creierul, își răscoli documentele, își răscoli întreg biroul în căutarea unui răspuns pe care nu îl găsea și de care avea disperată nevoie. Cât de repede se scursese timpul nu realizează decât atunci când auzi familiarul bâzâit de fiecare zi.

— Da... vorbi el moale.

— E două fără un sfert. Ați spus să...

— Mulțumesc, Laura, spuse el și încheie convorbirea.

Acum chiar avea nevoie de un răspuns. Poate mai mult ca niciodată. Și oricât se străduia nu reușea să îl găsească. Situația în care se afla era mult mai complicată pentru a fi numită dilemă. Era, mai mult decât altceva, o... răscruce. În acest moment orice decizie avea să ia, orice acțiune avea să întreprindă avea să influențeze evenimentele ulterioare. Și aceste evenimente la rândul lor urmau să îi afecteze pe el și familia sa. Fără îndoială așa avea să se întâmple. După cum i se și spusese. Sau poate că totuși...nu. Poate că totul nu era altceva decât o încercare disperată a... cuiva de a face sau a opri... ceva... ceva ce el trebuia să ducă la bun sfârșit. Putea... să fie doar atât. Putea să riște sau putea să nu o facă. Dacă risca trebuia să se asigure că nimeni nu era supus vreunui pericol. Cel puțin nimeni în afară de el. Dacă nu risca... Atunci totul era simplu, nici un fel de pericol. Deci, risca sau nu? O întrebare simplă și care totuși în mintea lui nu dădea declic niciunui răspuns.

Se ridică din fotoliu și începu să se învârtă prin încăpere la fel ca și un câine în jurul cozii. Într-un fel sau altul tot trebuia să acționeze. Apăsă butonul și așteptă să i se răspundă.

— Da, domnule, se auzi vocea secretarei.

— Laura, contactează-i te rog pe cei de la Bellcon și anulează întâlnirea. Spune-le... nu știu... Spune-le ceva. Găsești tu ceva.

— Adică... să gândesc, nu?